

Karl XV och dalkullan : pennritning /

Thomasson, Pehr,

55 Az Öreskrifter för folket. No 51

Öreskrifter för folket.

N:o 51.

Sv.
Pol
Sa

Karl XV och Dalkullan.

Penrättning

af

PEHR THOMASSON.

Med trenne illustrationer.

STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Pris: 20 öre.

Köpt Gunnar Johanson-Thor kat. 1973:31 nr 942

Karl den femtonde och dakullan.

Karl XV och Dalkullan.

Pennritning

af

PEHR THOMASSON.

Med trenne illustrationer.

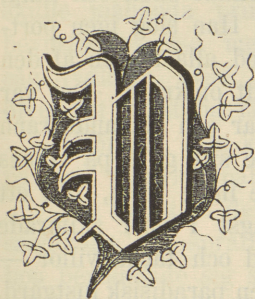
STOCKHOLM.

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.

Karl XV och Drottningen

ALB. BONNIERS

STOCKHOLM.
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1874.

Åren 1847 vistades dåvarande kronprinsen Karl på lustslottet Haga. Hit hade han flyttat från stadens buller och den qväfvande hofluften för att få vara i lugn och njuta af naturens friskhet samt sysselsätta sig med hvad han sjelf helst önskade. Här trufdes han, vid denna tidpunkt, lika väl som han sedermera gjorde på sitt kära Ulriksdal. Likt alla rikt begåfvade menniskor var han en stor beundrare af naturens skönheter. Tidigt och sent vandrade han ensam omkring i den gudomliga Hagaparken och dess undersköna omnejd. Vid dessa tillfällen bar han alltid en liten portfölj under armen, och ofta slog han sig ned på någon mossbelupen sten och nedskref en sång, som han under promenaden diktat eller också gjorde han ett utkast till någon landskapsstudie från de vackra omgifningarne; ty den tjuguetårige fursten var ganska skicklig både poet och målare.

I denna senare egenskap satt han tidigt en vacker junimorgon på en skogbeväxt kulle vid Edsvikens strand, för att afteckna det midt emot liggande landskapet. I dag ville det likväl icke gå att föra rit-

stiftet — morgonen var så hänförande skön och liflig, att konstnären ej kunde teckna. Han slog igen portföljen och satt nu och njöt med alla sinnen af den fågling och fröjd, som rådde rundt omkring. Det var också något att se och höra. Klar och skinande rann solen upp i österled och strödde sitt guld på vikens klara vatten, der tjogtals seglare ilade fram, likt ett tåg af flygande fiskmåsar. Längst i norr skimrade Lidingön med sina nylöfvade träd och täcka villor — på det korta afståndet liknande en paradisk lustgård, full af frid och lycksalighet. I hvarje buske rådde lif och rörelse. Blommorna doftade, skogen ångade och foglarne höllo en tusenstämmig morgonkoncert i naturens stora tempelsal.

Allt detta gjorde ett djupt intryck på den svärmiske ynglingens själ. Han satt länge försänkt i stumt åskådande och ljufva drömmier, men plötsligen vaknade han upp och såg sig omkring med spejande blickar; ty han tyckte sig bland den qvittrande foglålåten, äfven höra en späd människostämma. Det dröjde ej heller länge förrän han, på den krokiga gångstigen, blef varse en liten dalkulla, som med lätta steg sväfvade fram mellan buskarne, under det hon med klarstämma trallade och sjöng en munter polska. Det var en högst romantisk syn. Den lilla kullen, med sitt blommiga hufvudkläde, sitt röda lifstycke, sina snöhvita linneärmar och korta kjol, liknade på afstånd fullkomligt en dansande elfva, sådan som sagan be-

skrifver dessa hulda väsen. Hade det varit på natten, skulle måhända prinsen ha tagit henne för en dylik bevingad varelse, men nu var det ljusan dag och han såg tydligen hvad hon var; och han gladde sig nu öfver att en stund få språka med den glada flickungen.

“Hör hit, lilla kulla!” ropade han, då sångerskan på sin vandring nalkades det ställe der prinsen satt.

Vid ljudet af det oförmodade utropet tystnade vår sångerska och spratt till, som en skrämnd fogel. Men hon bemannade sig snart och gick med fasta steg fram till fursten, för hvilken hon gjorde tre djupa nigningar utan att hvarken rodna eller blekna.

Hade Karl förut blifvit öfverraskad af hennes sång så blef han det nu i ännu högre grad af hennes utseende; ty detta var ett af de täckaste barnaansigten man kunde se. Hon hade guldgult hår, som hängde i rika klasar kring hennes fylliga rosenkinder, hvilka speglade sig i tvenne stora klarblå ögon, som lyste af glädje och förstånd.

Prins Karl klappade den lilla flickan vänligt på kinden och uppmanade henne att afgifva sin lefnadsbeskrifning.

Denna var i korthet följande.

Hon var hemma i Dalarne vid den stora sjön Siljan, der hennes mor, som var enka, hade en liten stuga, dold i en stor skogsbacke. För närvarande var dock modren, jemte några andra dalkullor, på trädgårdsarbete hos en rik landtpatron i närheten af Ulriks-

dal. Den lilla kullan, som hette Greta, vandrade hvarje dag till staden för att försälja de hårbeten som hon och hennes mor förfärdigat under vintern.

“Hur gammal är du, mitt barn?” frågade prinsen.

“Jag blir tio år när de skära på kornet.”

“När skära de då kornet?”

“När det blir moget, kan du väl begripa.”

“Jag tror du är en liten spetsig kulla?” fortsatte prinsen. “Du har väl mycket roligt i Stockholm?”

“Nej vars, jag tycker inte om Stockholm. Der ä' visst en fasliga hop med stora och granna hus, och många underliga saker att bekika, men der ä' också ett hiskeligt gny och lefverne. Tacka vill jag då i Dalom — der är så tyst och roligt att du kan aldrig tro det.”

“Här är också tyst och roligt på landet, eller hur?”

“Ja, visst, men här ä' inte så grannt som i Dalom.”

“Hvad säger du!” genmälde prinsen, “har ni väl i Dalom något vackrare landskap än det du här ser?”

“Ja vars,” försäkrade Greta. “Här ä' smågrannt, men i Dalom ä' storgrannt. Här ä' bergen och träden bara småsaker mot i Dalom. Der uppe ha vi höga berg, som sträcka sig många mil, och träden ä' så långa, att de räcka upp i himmelens sky och ändå stå de i klara sommarqvällen rakt på hufvude' i Siljan. Det har jag sjelf sett flera gånger.”

“Bra, lilla Greta,” sade prinsen, “jag tycker om dig för det du prisar ditt Dalom. — Så bör man all-

tid älska sin fosterbygd. Låt mig nu se på dina ringar.“

“Åh, det lönar sig inte,” svarade Greta, “jag har bara tagelringar och prinsar köpa endast guldringar.“

“Jag tror du känner mig!” utropade prinsen, som hitintills trott sig vara obekant.

“Mätte väl det,” genmålde Greta med ett skålmskt leende, “alla menniskor känner prinsen och alla qvinfolk ä’ galna i honom. De säga att du ä’ den gran-naste och ståtligaste karl i hela Sveriget, men det säger inte jag, för si jag tycker mera om Matts.“

“Hvem är Matts?”

“Kors i allan dar, så dum! De’ ä’ ju fästman-nen min.“

“Något som icke var godt för mig att veta, “ytt-rade prinsen småleende.

“Jo, så ä’ de’,” fortfor Greta, “för hans mor och min mor ha sagt att vi passa ihop och att vi ska giftas när vi bli stora.“

“Och blifva lyckliga,” inföll prinsen.

“Ja vars,” försäkrade Greta och sjöng med hög röst:

“Vi ska ha så roligt må ni tro —

I en liten stuga ska vi bo —

Barnen ska vi lära

Gud och konung ära —

För hej och hi och ho!“

Under sången stämpade hon takten med sina små ötter och hennes vackra ansigte sken som den klar

aftonstjernen. Prinsen kunde icke låta bli att småle och fröjdas åt den glada och hoppfulla flickungen. Han sade halft skämtande:

“Ska ni ha barn med?”

“Ja vars! Visst ska vi ha barn när vi bli gifta.”

“Åh, det är inte så säkert,” invände prinsen, “alla gifta ha inte barn.”

“Kors i alla dar så dumt! Hvad i Herrans namn ska de då med att giftas!” utropade Greta med förvåning och slog tillsammans sina små händer.

Prinsen log åt den barnsligt naiva frågan och klappade vänligt flickan på hufvudet under det han yttrade:

“Du är mig en rolig kulla, lilla Greta. Kom nu med till slottet skall du få något.”

Med dessa ord lemnade han sin plats, och Greta följde med, glad som en dansande lamunge.

Framkomne till Haga tog prinsen lilla Greta med sig in i slottet och visade henne, i egen hög person, alla de furstliga rummen med dess många märkvärdigheter.

Hvad intryck all denna prakt skulle göra på ett okonstladt naturbarn kan man lättare föreställa sig än beskrifva. Hon blef dock icke förbländad af den kungliga glansen, utan gjorde i stället så kloka frågor och anmärkningar vid flera tillfällen att den gode prinsen blef högeligen förvånad. Mer än en gång klappade han henne på hufvudet och sade:

“Du är en ovanligt förståndig flicka, lilla Greta! Jag skulle vilja ge dig en god uppfostran, så att du kunde bli något annat än en simpel dalkulla i all din tid, men som jag hört att du beslutat gifta dig med din Matts, så vill jag inte störa eder lycka.”

“Tack för det,” svarade Greta, “jag vill aldrig bli något annat än en simpel dalkulla.”

När prinsen slutat runden med sin lilla följeslagerska och de kommo i det sista rummet, tog han henne i handen och yttrade:

“Jag hoppas du nu är belåten med ditt besök, lilla Greta, ty så mycket vackert, som du nu fått skåda har du väl aldrig sett på en gång.”

“Nog ä' här orimmeliga grannt, men grannare har jag likväl sett,” svarade Greta.

“I Dalom kan jag tro,” inföll prinsen.

“Ja, just i Dalom,” återtog Greta. “Det var nu så att mor och jag var sista julottan i Mora kyrka, och der må du tro att det var en herrlighet utan like. De stora tornklockorna klingade i morgonstunden så att det hördes många mil, och rundt kring kyrkan sprakade stockeldar på den hvita snön, så att det var klart och skinande som ljusan dag. När vi sen kommo in i kyrkan, så brann der så många tusende ljus, och orgeln spela och hela folkskaran sjöng så att det riktigt dånade. Sedan “präkade“ en ung prest om Jesu födelse, så bra och rörande, att vi gräto af glädje allesamman. Men det mest besynnerliga var, att un-

der hela tiden såg den korsfäste Frälsarens bild jemnt på mig, och ett par gånger märkte jag tydligen att bilden hade lif, ty han nickade åt hela församlingen och hans ögon brunno som eldslågor. Man säger att det bara var en synvilla, men jag vet nog att det var riktigt, och aldrig glömmar jag den julottan i Mora kyrka, ty det var det grannaste och ljuffigaste som någon menniska kan få se.“

“Du har rätt, lilla Greta. Mora kyrka är vid dylika tillfällen skönare och herrligare än alla slott i världen.“

Sedan prinsen med rörelse uttalat denna sin mening, tog han Greta med sig in uti sitt arbetsrum och köpte alla hennes tagelringar för en blank specieriksdaler, hvilket var fyra gånger mera än hon begärde. Han tog derefter ett kort med sitt porträtt och skref på dess baksida: *Till dalkullan, lilla Greta, af prins Karl*, hvilket kort han derefter lemnade henne och sade:

“När du skall gifta dig, så kom hit till Stockholm med din Matts och visa mig detta kort, ty jag vill bestå ditt bröllop och tråda med dig bruddansen, som ska bli en hurtig dalpolska.

Greta gömde kortet i sin barm, neg många gånger och kysste prinsens hand, hvarpå hon begaf sig till modren, som gret af förtjusning i många dagar öfver den stora äran som vederfarits hennes lilla Greta.

Sjutton år ha förflutit sedan lilla dalkullan besökte Haga, och under hela denna långa tid hade hon icke vidare låtit höra utaf sig. Under sådana omständigheter hade Karl XV för länge sedan glömt både henne och sammanträffandet i skogen, då han helt oförmodadt råkade henne på nytt i sin väg.

Det var sommaren 1864. Kung Karl gjorde detta år en resa i Dalarne och gästade bland andra brukspatron N. på Björknäs, der han hvilade öfver natten. Karl var nu i blomman af sin ålder, och hade nu, liksom i ungdomen, ett öppet sinne för naturens skönheter. Tidigt en morgonstund vandrade han derföre i skogen vid Siljans strand, för att se och njuta af den storartade natur, som här tedde sig för hans blickar. Bäst han sålunda framskred med raska steg på den slingrande skogsstigen, mötte han plötsligen en liten dalkulla, som var lilla Greta opp i dagen. Genast påminde han sig besöket på Haga och de omständigheter som dermed voro förenade. Det föreföll honom likväl till en början besynnerligt att den lilla icke hade åldrats, men snart anade han hur rätta förhållandet var.

“Du heter bestämdt Greta!” sade han till den lilla kullan.

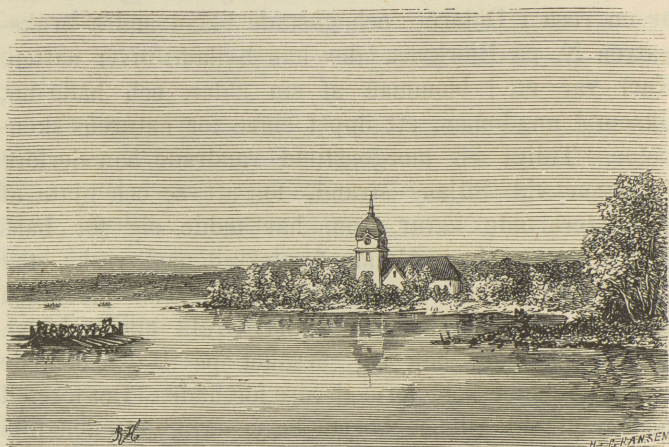
“Nej, jag heter Carolina,” svarade flickan nigande.

“Då heter din mor Greta och din far Matts,”
fortfor konungen.

“Alldeles riktigt; men hur i allan dar kan du veta det,” yttrade den lilla med förvåning.

“Bor du här i grannskapet, så kan du visa mig vägen hem,” fortfor konungen.

Flickan lydde genast uppmaningen och snart stod konung Karl vid ett torp, som hade en ovanligt vacker belägenhet. Midt i en stor åkerlycka låg en rödfärgad

Siljan.

stuga, med hvitmålade fönsterluffer, omgifven af färgrika blommor och smärre böljande sädesåkrar, hvarifrån man hade en vidsträckt utsigt öfver Siljans klara vatten. Som ram kring den täcka taflan stod den ångande barrskogen, hög och allvarlig som Dalarnes kärnfriska befolkning.

Inom hus var det gladt och hemtrefligt. Stugan var rymlig och pyntad som en pingstbrud. Friskt björklöf doftade från golfvet, och här och der voro de betsade möblerna sirade med hvita häggblommor. Mest i ögonen fallande var dock "mor" sjelf, der hon satt vid bordsändan och matade en liten rödkindad gosse. Lilla Greta, ty det var hon, hade på de sjutton åren utveckladt sig till en stor och fager qvinna, hvars like man icke träffar på många ställen. Konungen, som genast igenkände henne på de stora själfulla ögonen, gjorde vid sitt inträde i stugan en vänlig hälsning.

Vid ljudet af hans manliga stämma släppte mor Greta ned sin lilla gosse på golfvet och slog ihop händerna med ett fröjderop, ty äfven hon kände ögonblickligen igen konungen.

"Min Gud och skapare!" utropade hon, "jag tror att det är sjelfvaste kung Karl!"

"Ja, ditåt lutar det," svarade konungen och satte sig ned på den hvitskurade bänken.

"Men hur i allan dar har du kommit till Dalom och hittat hit till vår lilla stuga?" utropade hon på nytt och slog åter ihop händerna af förvåning.

"När du enligt aftal icke ville komma till *mig*, så måste jag naturligtvis komma till *dig*," genmälte konungen, hvarefter han i korthet berättade, huruledes han träffat den lilla kullan i skogen och råkat hit.

"Ah, jaha! Carolina ska vara mig mycket lik; men att du efter så långan tid kunde minnas hur jag

såg ut som barn är mig alldeles obegripligt," försäkrade Greta.

"Jag är minnesgod," svarade konungen; "jag lofvade att bekosta ditt bröllop, men du kom aldrig med din Matts. Säg mig orsaken, ty jag förmodar att något var i vägen."

"Ja, det var mycket som hindrade oss att komma, hvilket jag nu skall förtälja om du på förhand vill lofva mig att ej bli ond."

"Tala utan fruktan!" uppmanade konung Karl, och Greta började sålunda:

"Du kan inte tro hvilken fröjd jag kände öfver det porträtt jag fick på Haga. Matts blef lika glad som jag; han satte bilden i glas och ram, ty han är konstfärdig, och sedan hängde vi upp dig öfver min säng till everldelig åminnelse. Nu är det så, att på våren och sommaren är här en faselig hop med vägfärande herrar, som komma hit för att bekika trakten. Många komma in till oss, och alla som fingo se att du sjelf skrifvit ditt namn på bildens baksida, ville nödvändigt köpa dig. De bjödo stora penningar, men Matts och jag satte stopp för det, ithy att du skulle bestå bröllop. Så gingo flera år och du hängde kvar, men plötsligt blef det nöd och elände här i Dalom. Ett år skämde regnet bort grödan, ett annat torkan och det tredje frosten. Vi ledo verklig nöd. Hälften bark och agnar måste vi blanda i brödet. Länsmannen kom och tog vår enda ko och vårt reelaste bohag för

kronoskatten. Våren kom och vi hade intet att äta och intet att så, hvarföre vi ej heller kunde hoppas någon gröda för det året. Det var hårda tider, men Matts fann på råd, annars hade vi varit förlorade. Han tog med mitt ja-ord din bild från väggen och sålde den till en rik engelsman för etthundra riksdaler. De penningarne hade välsignelse med sig. Vi fingo både mat och utsäde. Ett par år derefter, när jag blef sexton år, så gifte vi oss. Men som vi inte hade något kort att visa, kunde vi inte vända oss till dig med bröllopet.“

“Det kunde ni ha gjort likafullt,“ inföll konungen, “jag skulle nog ha hulptit er både med det ena och andra, stackars folk!“

“Åh, du har nog hjälpt oss!“ bedyrade Greta. “Din gåfva var grundplåten till vår lycka. Matts och jag hade inte annars kunnat komma tillsammans, ty fastän vi varit trolofvade sedan barndomen och Matts under hela tiden varit mor behjelpig med att sköta torpet, så ville inte hon att vi skulle giftas förr än vi hade något säkert att lefva utaf. Och med de hundra riksdalerna fingo vi att börja med. Gud har sedan välsignadt vårt arbete och vi äro nu de lyckligaste menniskor i verlden. Jag hoppas derföre att du icke är ond för det vi sålde din bild.“

“Nej, kära mor Greta“ sade konungen, “jag gläder mig innerligen öfver att jag kunnat bereda er så mycken lycka med min ringa gåfva, ty en kungs

största fröjd är att se sina undersåtar nöjda och lyckliga.“

“Gud signe dig för det!“ utropade Greta, hvarefter hon berättade åtskilligt om sin husliga sällhet. Hon bedyrade att Matts var en man utan like, att äldsta flickan “hetade“ Karolina, till minne af deras välgörare kung Karl den femtonde, och att hennes tre barn voro de snällaste ungar i världen.

Bäst hon så satt och orerade trädde Matts in i stugan. Det var en stor axelbred karl, med öppen blick och bottenärliga anletsdrag. När han fick veta att det var kungen i egen hög person som han hade framför sig, helsade han honom med ett kraftigt handslag och yttrade:

“Du är en folkelig och bra kung, du, och tack ska du ha för det! Gud signe ditt regemente nu och i långan tid!“

“Tack för de orden, redlige danneman,“ genmålde konungen; “jag vet att de komma från ett trofast hjerta, och därför gläder det mig så mycket mer. Jag är glad äfven att se huru bra du har det här, och hvilken präktig hustru sen.“

“Ja, nog är hon bra alltid,“ sade Matts; “men jag har hört att äfven du skulle ha en bra hustru; ty vårän riksdagsman säger att landets moder skall vara ett praktstycke till qvinna.“

“Hon är en engel i godhet och tålmod,“ försäkrade kung Karl, “jag skulle icke ens vilja byta med dig.“

“Inte jag heller,” bifogade Matts, “för si lika barn leka allra bäst.”

Konungen språkade ännu en stund med det lyckliga torparfolket, hvarefter han till afsked yttrade:

“Jag skulle vilja ge er något till minne af mitt besök härstädes, men penningar behöfven I ej och

något annat har jag ej för tillfället att gifva. Vill emellertid du, mor Greta, komma till bruket i eftermiddag, så skall du få ett nytt porträtt, ty ännu en gång kan det, hvilket Gud förbjude, bli svåra tider i Dalarne och min gåfva kan måhända bli till nytta.

Greta infann sig på det bestämda stället och fick konungens bild, hvilken ännu pryder de lyckliga makarnes fridsälla hem.

Åter hade åtta år försvunnit af tidens ström sedan kung Karls besök i torparstugan. Under denna tid har det goda folket ofta med glädje talat om den vänsälle monarken och hans enkla flärdfria uppträdande i deras ringa boning. Under sista tiden blef dock glädjevinet blandadt med litet galla, ty de hade fått höra att konungens helsa var bruten. Dagligen bådo de derföre till Gud om hans tillfrisknande och hoppades det bästa, då de plötsligen, en kulen oktoberqväll 1872 fingo underrättelse om hans död.

Det var en Jobspost, som pressade tårar ur allas ögon. Alla familjens medlemmar klädde sig i helgdagskläder, slogo sig ner kring bordet och sjöngo psalmen 492. Efter sången, som sjöngs med djup rörelse, gjorde "far" en varm aftonbön, som slutade med dessa ord, hvori alla med hög röst instämde: *Gud fröjde den gode och älskade konungens själ!*

Många minnesfester ha inom våra landamären blifvit frade öfver den afidne konungen och mången varm bön uppsändts för honom, men ingen kunde stiga högre och innerligare till Allfaderns tron än denna, ty den kom från fromma och oskrymtade hjertan.

Öreskrifter för folkläsnung.

- N:o 1. Kung Oscar och Skogvaktaren. Pennritning af *Pehr Thomasson*. 7:de uppl. 25 öre.
- „ 2. Svenska Kröningar. Med många porträtter af svenska regenter, m. fl. illustrationer. 25 öre.
- „ 3. Blommor vid Kung Oscars graf. 25 öre.
- „ 4. Starke Per. Bysägen från Uppland af *Nepomuk*. 20 öre.
- „ 5. En Bonde och en Soldat. Tafla ur folklivet af *Nepomuk*. 20 öre.
- „ 6. De begge Limporna. Skizz af *Nepomuk*. 10 öre.
- „ 7. Christoffer Polhem och hans verk. En teckning för folket. 20 öre.
- „ 8. Gamla historier för folket. Ånyo berättade af förf. till Sjöjungfruns sagor. 20 öre.
- „ 9. Räddande Engel och Drottning. En Episod ur Drottning Desiderias lefnad af *Marie Sophie Schwartz*. 20 öre.
- „ 10. Gamla historier för folket. 2:dra samlingen. 20 öre.
- „ 11. Carl XII vid Pultava. Historisk teckning af *Jul. Mankell*. 25 öre.
- „ 12. Den blifvande Bispén. En tidsbild af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 13. En fyndig Bonde. Tafla ur folklivet af *Pehr Thomasson*. Med 4 teckningar. 25 öre.
- „ 14. Vara och synas. Berättelse af *Onkel Adam*. 25 öre.
- „ 15. Stora Svenska Män. 1. Carl v. Linné. 25 öre.
- „ 16. — — — 2. Birger Jarl. 25 öre.
- „ 17. — — — 3. Axel Oxenstjerna. 25 öre.
- „ 18. Laga Skifte Bysägen från Uppland af *Nepomuk*. 25 öre.
- „ 19. Sveriges och Norges förening år 1814. Historisk teckning af *S. A. Hedin*. Med 4 porträtter. 25 öre.
- „ 20. Öfvergången af Stora Bält, af *Jul. Mankell*. Med illustr. 25 öre.
- „ 21. Stora Svenska Män. 4. Esaias Tegnér. 25 öre.
- „ 22. — — — 5. Magnus Stenbock 25 öre.
- „ 23. — — — 6. Jakob Berzelius. 25 öre.

- N:o 24. Nya Riksdags-ordningen. 25 öre.
- „ 25. En gåfva af Kung Carl. Pennteckning af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 26. Mäster Blomma, af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 27. Braskans Marknadsresa af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 28. Smärre berättelser af *Onkel Adam*. 25 öre.
- „ 29. Gamla Historier för folket. 3:dje samlingen. 20 öre.
- „ 30. — — — 4:de samlingen. 20 öre.
- „ 31. — — — 5:te samlingen. 20 öre.
- „ 32. Fosterländska Sånger, af *Pehr Thomasson*. 20 öre.
- „ 33. Från Pultava till Bender. Hist. teckning af *Jul Mankell*, 25 öre.
- „ 34. Hans, som kom till folkhögskolan. 25 öre
- „ 35. Tio Norska Folksagor och Äfventyr af *Asbjørnsen o. Moe*. 20 öre.
- „ 36. Tio Norska Folksagor och Äfventyr — — 20 öre.
- „ 37. 14 Norska Folksagor och Äfventyr — — 25 öre.
- „ 38. Svenskarne på Als af *C. Georg Starbäck*. 25 öre.
- „ 39. Svenska Slott af *Octavia Carlén*. 50 öre.
- „ 40. Svenska konungadöttrars förmälning af *Octavia Carlén*. Med
porträtt af Prinsessan Lovisa. 30 öre.
- „ 41. Carl XI i Slaget vid Lund. Historisk teckning af *Julius
Mankell*. Med 4 teckningar. 25 öre.
- „ 42. Klockarens Mari. Pennritning af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 43. Tvenne Pennteckningar af *Pehr Thomasson*. 25 öre.
- „ 44. Svenska Prinsessor. Korta lefnadsteckningar af *E****. 25 öre.
- „ 45, 46, 47. Fosterländska Dikter och Sånger. 3:ne häften à 25 öre.
- „ 48. För hundra år sedan. Historisk skildring. Med 4 illustr. 25 öre.
- „ 49. Gustaf Vasa och Dalmasen af *Pehr Thomasson*. Med 2 illustr.
25 öre.
- „ 50. Gustaf III och Smälningen af *Pehr Thomasson*. Med 2
illustr. 20 öre.

(Denna samling kommer att fortsättas och hvarje häfte säljes
särskildt. De flesta häften åtföljas af illustrationer.)

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33

Kodak Color Control Patches

© Kodak, 2007 TM: Kodak

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

